

Arrest

nr. 75 713 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEVYVERE, die loco advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Mandingo-origine, afkomstig van Gardnersville (Monrovia). Tijdens de Liberiaanse burgeroorlog vertrok uw familie uit Liberia maar bleef u alleen achter. U werd meegenomen door rebellen die u later achterlieten in de buurt van Gbanga, waar u werd opgenomen door een man die voor u zorgde. In Gbanga leerde u ook (S.K.) kennen, een ex-rebel, met wie u drie kinderen hebt. U had reeds een kind met een andere man die is overleden. In december 2009 vernam u dat uw ouders weer in Monrovia woonden. U zocht hen op maar zij maakten problemen over het feit dat de vader van uw kinderen christen is. Ze vroegen u uw kinderen en hun vader in de steek te laten en te trouwen met een moslimman die zij voor u hadden gekozen. Omdat deze man echter reeds drie vrouwen had en u niet de vierde vrouw wou zijn, wou u niet met hem trouwen. U wou ook uw kinderen niet achterlaten. U werd door uw familie meermaals naar het

familiehuis geroepen voor reünies en werd dan telkens geslagen en vastgebonden. Daarom besloot u Liberia te verlaten. In november 2010 vertrouwde u uw vier kinderen toe aan (M.), een vriendin uit Monrovia, en verliet u Liberia. U kwam op 28 november 2010 aan in België waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het totaal onaannemelijk is dat u, hoewel u verklaarde meermaals te zijn mishandeld en vastgebonden in het huis van uw familie, telkens terugkeerde naar dit huis wanneer u geroepen of uitgenodigd werd (zie gehoor CGVS, p.3, 5). Initieel verklaarde u dat u steeds naar het huis ging omdat u als dochter gehouden bent te luisteren naar uw ouders, ook als je leven in gevaar is (zie gehoor CGVS, p.4), wat op zijn minst een merkwaardige redenering is voor iemand die zo lang zonder familie geleefd heeft in Liberia en duidelijk de visie van haar familie op andere zaken betreffende het familiale leven niet deelt en hen niet gehoorzaamt. Later tijdens het gehoor, wanneer opnieuw gevraagd wordt waarom u toch naar het huis bleef terugkeren, zei u dat u er niet elke dag naartoe ging (zie gehoor CGVS, p.5), wat nog steeds geen aannemelijke verklaring is voor uw herhaaldelijk terugkeren naar uw familiehuis. Gezien uw problemen met uw familie zich altijd in het familiehuis situeerden en enkel als er familiereünies waren (zie gehoor CGVS, p.5, 7), is het opmerkelijk dat u steeds weer vrijwillig naar daar terugkeerde. Dit doet grote vragen rijzen over de ernst van de door u geschetste problemen met uw familie. Bovendien toont dit gegeven ook aan dat, zelfs indien de door u geschetste problemen al geloofwaardig waren, quod non, u hieraan eenvoudig kon ontkomen door de uitnodigingen van uw familie te negeren.

Verder kan worden opgemerkt dat u zeer onduidelijke en inconsistente verklaringen aflegt in verband met de periode waarin uw problemen zouden begonnen zijn. Zo verklaarde u eerst dat uw problemen in Liberia begonnen in december 2009 (zie gehoor CGVS, p. 3). Even later tijdens het gehoor haalde u echter aan dat u nooit problemen had voor oktober 2010, toen u in het huis van uw familie werd opgesloten (zie gehoor CGVS, p. 4). Wanneer daarop dan gevraagd wordt wanneer uw familie u de eerste keer zei dat u moest trouwen met een moslimman, verklaart u het niet meer te weten (zie gehoor CGVS, p. 4).

Wanneer u verder gevraagd wordt door wie u mishandeld werd, haalt u aan dat u buiten uw vader ook door uw ooms geslagen werd. U verklaart echter uw ooms niet te kennen en kan zelfs niet aangeven hoeveel ooms er dan in het familiehuis aanwezig waren toen u mishandeld werd (zie gehoor CGVS, p. 6).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het op zijn minst merkwaardig is dat u totaal niet weet waar in Monrovia uw kinderen zouden verblijven (zie gehoor CGVS, p. 2). U verklaart dat u hen toevertrouwde aan een vriendin maar dat u niet weet waar die vriendin woont omdat u het nooit gevraagd hebt. Ook betreffende de vader van uw kinderen, die nochtans de oorzaak zou geweest zijn van uw beweerde problemen met uw familie, is uw kennis uiterst beperkt. Zo weet u niet waar de man zich op dit moment bevindt, weet u niet wanneer u hem voor het laatst zag en weet u niet wanneer u een relatie met hem had (zie gehoor CGVS, p. 2). Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met uw familie op fundamentele wijze aan.

U verklaart verder geen problemen te hebben gehad met de Liberiaanse autoriteiten (zie gehoor CGVS, p. 3) of met andere personen buiten uw familie (zie gehoor CGVS, p. 6).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in het kader van uw asielaanvraag een lidkaart voor van de 'Liberia Marketing Association' die uw identiteitsgegevens bevat waaraan hier niet onmiddellijk wordt getwijfeld. Verder legt u een brief voor van (M.S.), uw buurman, (dd. 3/1/2011) die verwijst enkel naar uw relatie met de vader van uw kinderen als oorzaak van uw problemen en naar doodsb bedreigingen omdat u met die man zou huwen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat die relatie voorbij is (zie gehoor CGVS, p. 6). Bovendien kan een dergelijke brief van een vriend bezwaarlijk als bewijs worden weerhouden voor uw problemen, zeker aangezien hij niet wordt ondersteund door consistente verklaringen van uwentwege.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zoals onder meer gesteld in artikel 62 van vreemdelingenwet en de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster werpt op dat zij haar familie onder dwang bezocht want als ze niet op de uitnodiging zou ingaan kon ze ervan uitgaan dat haar familie haar zou opzoeken.

Verzoekster poneert dat haar problemen begonnen in november-december 2009 wanneer haar familie ontdekte dat ze gehuwd was en kinderen had met een christen.

Verzoekster stelt dat ze, omdat ze als kind van haar familie verwijderd werd, haar volledige familie niet kent en niet weet hoe haar ooms en tantes heten.

Verzoekster beweert dat (S.K.), de vader van haar kinderen, thans op de vlucht is.

In een tweede en derde middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 3 en 5 EVRM en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, alsmede van artikel 48/2, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Omwille van de onderlinge samenhang worden de aangevoerde middelen gezamenlijk behandeld.

2.2.2. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de voormelde wet van 15 december 1980 (verder : vreemdelingenwet) dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een "middel" vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoekster duidt niet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 9bis schendt zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is.

De schending van artikel 5 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeksters aangevoerd probleem betreft een familiaal probleem en vertoont geen nexus met één van de criteria van het Verdrag van Genève of de vervolgingsgronden zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet.

Gezien verzoeksters problemen met haar familie zich in het familiehuis situeerden en enkel als er familiereünies waren, is het opmerkelijk dat ze steeds weer vrijwillig naar daar terugkeerde. Verzoekster weerlegt de pertinente motivering niet dat zij aan haar vermeende problemen kan ontkomen door de uitnodigingen van de familie te negeren. De bewering dat haar familie haar zou opzoeken mocht ze niet ingaan op de uitnodiging betreft een niet onderbouwde hypothese.

Dit alles klemt des te meer daar zij geen idee heeft hoe haar ooms en tantes heten, hoewel zij deze personen aanduidt als haar vervolgers.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar ze niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekster argumenteert niet op welke wijze de actuele situatie in Liberia beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,
dhr. R. SANEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS